ven paa Struben ved Afslutningen af nærværende Laan. De, der underhandlede paa Regeringens Vegne, og de, med hvem vi underhandlede, vidste, at Regeringen var villig til fremfor at acceptere et Tilbud, som under Hensyn til de forhaandenværende Forhold paa Laanemarkedet maatte forekomme os uantageligt, at forny Vekslerne. Man vidste meget godt, at vi kunde faa disse Veksler fornyede, om end paa byrdefuldere Vilkaar end tidligere. Naar man har talt om det formentlige Kurstab, som der skulde være i Forhold til Vilkaar, som tidligere kunde være opnaaede, glemme ærede Medlemmer bestandig, idet de jævnføre Forholdet med f. Eks. det norske Laan, at tage Hensyn til de højst forskelligartede Forhold og da navnlig til et Forhold, som har afgørende Betydning, nemlig selve Laanets Størrelse. Det uforholdsmæssigt store Laan, som det var nødvendigt for Danmark at optage, har ganske naturligt maattet forringe vore Chancer i Sammenligning med de Lande, hvis finansielle Soliditet er den samme som vor. De kunde nøjes med et enten absolut set eller i Forhold til Landets Størrelse mindre Laan end det, vi behøvede. Naar man er saa ivrig for at regne ud ved disse formodede Tilbud om Pengelaan, hvad der vilde være tjent paa Kurserne, vil jeg dog bede om at bringe i Modregning de Beløb, der ere sparede for Staten i de mellemliggende Aar ved de overordentlig gunstige Veksellaan, som det er lykkedes Finansministeriet at afslutte, Veksellaan, der gennemgaaende have været opnaaede til en Rente af $3^{1}/_{2}$ pCt. Og da det overhovedet ikke har været muligt at faa et Laan under en effektiv Rente af over 4 pCt., vil det ses, at der herigennem i de forløbne Aar er indvundet en Avance, som i alt Fald ikke er ganske ubetydelig, og som man, hvis man endelig vil regne paa denne Maade, bør bringe i Modregning.

Marott: Til den ærede Ordfører vil jeg sige, at jeg sagde ikke, at Landets Prestige vilde bevares bedre, hvis Mindretallet stemte imod Lovforslaget. Det vilde kun være et Forsøg, som ikke vilde bringe noget Resultat, fordi de Herrer staa fast paa, at Lovforslaget skal vedtages. Vi vilde altsaa ikke derved komme til at staa anderledes i Udlandets Øjne i finansiel Henseende, end vi ellers vilde gøre. Det, som jeg sagde, var, at hvis Folketinget under den ærede Ordførers Ledelse vilde forkaste dette Lovforslag, vilde vi derved i Virkeligheden bedre bevare vor økonomiske Prestige overfor Udlandet, end vi ere i Stand til nu. Jeg anmodede altsaa om, at hele Rigsdagen vilde være med til denne Forkastelse, og jeg spørger den ærede Ordfører: Vil det ærede Medlem da være med dertil? Thi hvis den ærede Ordfører vil være med til at forkaste Lovforslaget, ville vi med stor Glæde følge ham, og saa er jeg overbevist om, at vi derved langt bedre værne Landets gode Navn og Rygte, end Tilfældet ellers vil være.

Den højtærede Finansminister vil ikke indrømme, at han har faaet nogle af de Tilbud, der ere nævnte her, og han gjorde gældende, at det Tilbud, jeg havde nævnt, var ikke alvorligt. Vil den højtærede Finansminister dermed sige, at det Firma, som Staten har Forbindelse med i London, skulde fremkomme med Tilbud, som ikke var alvorligt ment, og som det ikke var værd at forhandle om? Jeg har nævnt, paa hvilken Basis dette Firma vilde forhandle om Rentefoden og om Kurserne overhovedet. Men efter at dette Tilbud var fremkommet, blev det pure afvist af den højtærede Finansminister. Nu søger Ministeren imidlertid at komme udenom dette ved at bruge den anførte Vending. Jeg antager imidlertid, at det, selv om det ikke kan blive konstateret under denne Forhandling, nok senere skal vise sig, at det ikke er rigtigt, hvad Finansministeren her har anført. Og naar Finansministeren stadig taler om, at Laanet var for stort, eller det var for lille, kan jeg sige, at det Laan, der her er Tale om, kunde vi sikkert have faaet til den Størrelse, som Staten i Øjeblikket ønskede.

Der er ikke mere for mig i Øjeblikket at sige om denne Sag. Ministeren har indskrænket sig til at sige det mindst mulige, og det er vistnok ogsaa klogt. Jeg kan kun gentage min Opfordring til Medlemmerne om at afholde sig fra at stemme i denne Sag, hvorved vi tilkendegive, at vi fuldt ud lægge Ansvaret over paa Regeringen og Flertallet her i Salen, men jeg gentager, at hvis den ærede Ordfører vil være med til at bevare Landets Prestige, bør han foranledige, at dette Lovforslag bliver forkastet, og i saa Tilfælde skulle vi med Glæde være ham følgagtige.

Ordføreren *(P. Th. Nielsen):* Det ærede Medlem sluttede med at sige, at hvis vi ville være med til at bevare Landets Prestige, bør vi foranledige, at dette Lovforslag bliver forkastet, og saa ville